

Глава 1

«Пам'ятайте, що сказали древні римляни? Carpe diem.

Лови день. Всі ми живемо тільки тут і зараз; значить, не можна упустити жодної миті.

Хто знає, що трапиться завтра?

Сьогодні - це все, що у нас є».

Даніела Стіл

«Музика душі».

ГЛАВА 1.

«О, як же все і всі мене нервують», — думала Любов, протискуючись крізь натовп, божевільно танцюючих людей.

Келихи дівчини були переповненими і от-от могли пролитись, якщо хтось ненароком її зачепить. Проте, ... вона все ж таки, добралась майже до фінішу, а він був там, де знаходилась її «подружка»... тобто її друг Філіп. Так, так її любий блакитний друг. Саме він привів сьогодні її сюди, кажучи – «люба, ти повинна відірватись і забутись про того бовдура». І ось – вона тут... І все її нервує.

Ще два кроки... і от простягнута рука Любові назустріч до Філіпа з келихом... Він теж тягне до неї руку... але якийсь недолугий, обернувшись, зачепив її і «Секс на пляжі» розлився на його бездоганно рожеву сорочку.

— Ей! Що ти накоїла?! Недобачаєш? — він підняв очі з сорочки, яку намагався обтрусити від напою і завмер. Подальші слова застрягли у нього в горлі. Дивлячись на сексуальну білявку, яка сердито свердлила його

поглядом, він мимоволі усміхнувся.

— Ти чого шкіришся? Смішно?! Подивись, що ти накоїв! — насупившись, голосила вона, перекикуючи голосну музику. — Купи собі окуляри, або... або краще повішай дзвіночок на шию, щоб було чути, коли ти преш, як той танк на людей.

— Ну, вибач Красуне,... ти сама винна. — Зі смішком мовив хлопець.

— Я? — Любов намагалась вхопити як найбільше повітря, але злість не давала цього робити. — Це ти не вмієш поводитись серед людей!

Любов тримала на пів порожній келих і ще один повний, але... це було не надовго... Ще один такий же «короткозорий», як цей, що стоїть перед нею, - зіштовхнув їх і два напої остаточно вилились на хлопця в рожевій сорочці.

Хлопець мимоволі в цьому хаосі довкола обійняв дівчину, яка просто впала в його руки. Її зелені очі мерехтіли у тьмяному світлі, а губи розтулились у подиві, які так і манили поцілувати їх.

Про, що він думає?! Ця зухвала білявка, - декілька секунд тому, напала на нього, а він думає про те, які на смак її губи...

Любов дивилась у його очі... шоколадні... такі темні та загадкові, - доки його гарячі руки торкалися її спини, даруючи жар по всьому тілі...

Вау! А він КРАСУНЧИК! Проте, це не позбавляє того факту, що він бовдур, який до неї обурювався.

— Дякую за душ. — Промовив він.

Цими словами він остаточно розвіяв швидкоплинні чари.

— Забери свої руки від мене! — вона хотіла звільнитись, але...

Хіба таке можливо?! Їх знову зіштовхнули! І... І... Він її цілує... О, Боже... Як приємно...

Любов відчула, як теплі губи натиснули на її стиснуті уста, але вже через

мить, його язик ніжно, але наполегливо прорвався у її ротик...

Вона це зупинила? Ні! Навпаки... піддалась...

О, це неймовірно солодко... ніяких правил... вона просто це дозволяє і отримує задоволення. Від нього пахло свіжістю, наче він щойно зняв свою сорочку, яка сохла після прання на дворі... десь, де є свіжа... викошена трава,... а ще... ще чоловічий, мускусний аромат сили та чуттєвості водночас... Любов тихо зітхнула, коли він уміло перетворив ніжний поцілунок у вир чогось міцного, як «Віскі». Ммм... голова запаморочилась... Вона хотіла обвити руками його шию, але келихи заважали це зробити, проте вони ніяк не заважали його цілувати...

Хлопець стиснув її щосили в своїх руках, і з жадібністю припав до її вуст. Смачні... солодкі наче полуниця... так, так... саме полуниця... солодка, ароматна і соковита. Їси і не наїсися. Його руки стиснули в кулаку її блузку на спині... Пристрасть та шаленство – бо ще, як можна назвати те, що відбувається?!

Він відчував її аромат, - солодкі нотки полуниці та диких квітів... Знову полуниця.

Доки їхні язики танцювали, а дихання з серцебиттям прискорювалось, - вони забулись, де знаходяться. Шум... танці... люди... все повз них. Доки, чийсь голос не обірвав цю неймовірну та солодку ейфорію під назвою цілунок «незнайомців».

— Коли, я казав «відірватись» - про це я точно не думав! — голосно перекикуючи музику, сказав Філіп за спиною Любові.

Неохоче дівчина відірвалась від вуст хлопця в рожевій футболці.

Їхні погляди на мить зустрілись... Зелений луг та чорна ніч поєдналися.

Хлопець виглянув із-за спини дівчини, а потім знову подивився на неї:

— Це твій хлопець?

Вона похитала головою збентежена та розчервоніла від того, що щойно відбувалось.

— Ні, це мій друг. — В її голосі відчувались нотки тремтіння... вона і досі перебувала в збудженому стані.

— Це добре! Дуже добре! — він широко усміхнувся і голосно мовив: — Я Роман.

Дівчина усміхнувшись, так само голосно мовила:

— А я Любов.

— Гарне ім'я. — Він торкнувся її щічки і відчув тремтіння.

— Дякую. — Мовила вона. — Вибач за со-ро-чку! — голосніше провадила дівчина, бо музика стала, ще голоснішою.

— Ти не винна. Це я не дивився куди йду. — Широко усміхнувшись, він не відводив погляд від неймовірно-чарівної білявки.

Любов зашарілась від погляду і слів красунчика. Щоб не видавати себе, вона обернулась, і усміхаючись, мовила:

— Це мій друг, Філіп. — Її очі блищали сестринською любов'ю до свого друга. — А це, - Роман. — Представивши їх одне одному, вона ще ширше усміхнулась, коли хлопці потиснули одне одному руки, махнувши головами у знак, який каже «приємно познайомитись».

Роман обернувся і гукнув когось на прізвисько «Ірон1». Цей – «Ірон», був дійсно, як брат Роберта Дауні молодшого², який зіграв роль «Залізної людини». Не дарма у нього прізвисько – Залізний.

— А це мій ліпший друг. Мій «брат»! Влад. — Похлопавши по спині хлопця, Роман усміхався і продовжував їх знайомити: — Любов та Філіп.

Усміхнувшись та привітавшись так, як це дозволяла голосна музика – вони перекрикуючись, домовились сісти за баром.

— Ти часто тут буваєш? — нахилившись до Романа, запитала білявка.

— Не скаржусь... Цей клуб тримає мій друг, - тому раз на тиждень балую його своє присутністю. — Він майже торкався губами її волосся, коли

розповідав про свої візити сюди. — А ти?

— Ні. — Похитала головою вона, торкаючись своїми прядками його обличчя. — Мене Філіп сюди затягнув. — Голос на дві октави підвищив свої вібрації, бо музика заглушала все навкруги.

Роман широко усміхнувся, вдихаючи дивовижний аромат її волосся та тіла... полуничка... солодка полуничка...

— Якесь свято? — поцікавився хлопець, — Вибач... — він підняв руку і до них нахилився бармен. — Нам... — він обернувся до Любові і запитав: — Що тобі, Полуничко?

Любов округлила і без того прекрасно-великі очі... «Полуничко?!»... Який спритний... Ти диви на нього!...

— «Секс на пляжі»... це те, що я на тебе пролила... — вона зашарілась від своїх слів... і від перших... і від других...

Роман усміхнувся на бік... зухвало і сексуально...

— Одне «Секс на пляжі» та віскі з льодом. — Промовив він до бармена, а потім знову повернувся до білявки з зеленими, як луги очима.

— Дякую. — Мило усміхнувшись, вона забрала прядку косей, яка вислизнула і впала на чоло.

— То, що... у вас якесь свято? — знову повторивши запитання, він чекав на відповідь красуні.

Бармен поставив перед ними їхнє замовлення, і підморгнувши Роману, швидко зник з поля зору.

Любов помітила це «підморгування»... Чому це її не здивувало?! Бо такі хлопці, зазвичай, тут тому, що шукають легку здобич... Зараз це вона.

— Ну... якщо можна святкувати розлучення з хлопцем – то так... я святкую! — засміявшись, Любов зробила ковток свого коктейлю.

— Ммм мої вітання! Це дійсно варте того, щоб відсвяткувати, - це на всі

сто відсотків! — він підняв свій келих і промовив: — за звільнення від бовдура!

— Звідки ти знаєш, що він бовдур? — голосно запитала дівчина.

Він звабливо усміхнувся, пройшовся пальцями по волоссю і нарешті відповів:

— Бо тільки бовдур, - відпустив би від себе таку дівчину. — Роман дивився їй у вічі, доки не знахабнів, вп'явшись у її полуничні уста.

Що зробила вона?... Розтворилась у поцілунку з присмаком віски... Любов відлетіла миттєво у хмарки... відриваючись від землі... буденності і упереджень...

М-м-м, що робить його язик?! Ммм як приємно... він майстер цієї справи... Любов відчула смак віски... його смак... такий... такий терпкий та смачний... особливий... Кайф! Його язик вивчав її ротик... повільно... повільно... швидко і знову по колу.

Ммм смачно... Не зупиняйся... прошу. Любов обвела його шию долонями і стиснула волосся на потилиці. Він застогнав... але це могли почути лише вони.

— Можливо вам краще зняти номер? — пожартував Iron.

Любов «опритомніла»... та повернувшись у реальність, відсахнулась від Романа.

Роман подивився на неї, - усміхнувся. Потім подивився на друга через плече Полунички і насупився. Його друг – бовдур. Зіпсував таку мить.

— Друже... поговоримо потім. — Крикнув Роман, щоб той його почув.

Любов зробила величезний ковток свого коктейлю, начебто це їй допоможе тверезо мислити, - а не навпаки.

— Мила моя, я щось погано почуваюсь... — заховав Філіп, поплескавши Любов по плечу.

Любов обернулась і подивилась на друга, який набув зеленуватого кольору.

— Ти чого, Філіпчику? Що не так? — запитала вона, і встаючи зі стільця, торкнулась чола друга. — Температури немає.

— Мене нудить... — знову заохавши, Філіп промовив: — Кицюнь, я викличу таксі – і додому... Ти зі мною?

— Звичайно, я з тобою. Як же я тебе покину, мій хороший!

— Ти вже йдеш? — перелякано запитав Роман. Він не збирався ось так її відпускати.

Любов обернулась і промовила:

— Так, Філіпу погано. Треба відвезти його додому. — Знизивши плечима, Любов сумно зітхнула.

Роман встав, та зробивши крок, опинився на відстані поцілунку. Поклавши свою гарячу руку на талію Любові, він нахилився і сказав їй на вушко:

— Я не готовий тебе відпустити...

Любов привідкрила рот у подиві.

— Але я маю йти... вибач. — Вона подивилась у його шоколадні очі і додала: — Була рада знайомству.

Білявка думала лише про одне, — Хоч би запропонував поїхати разом... Хоч би запропонував...

— Я з вами. Відвеземо Філіпа додому, а самі ще прогуляємось... чи посидимо десь у кафе... ресторані... Де скажеш. — Обпікаючи її шийку своїм диханням, запропонував він.

Любов у думках станцювала переможний танець.

— Можна. — Одразу відповівши, вона зрозуміла, що дала йому сигнал – «я попалась на твою вудочку». От дурна!

— Тоді... пішли... — Роман цмокнув її у щічку, і узявши за руку, підійшов

до Філіпа та Влада.

Швидко пояснивши все своєму другові, Роман поплескав його по плечі і домовився набрати його завтра.

Попрощавшись з Владом, трійця попрямувала до виходу. Їхні руки вже не були сплетеними через Філіпа... якого хитало...

Любов та її друг йшли попереду. Дівчина підтримувала свого бідолашного друга і щось йому говорила. Роман задивився на фігурку Полунички і вже уявляв, яка ж вона на смак. Струнка талія, апетитна попка, стрункі ніжки... невеличкий зріст – але це ніяк не мінус, а плюс... легенька, як пір'ячко, а значить у ліжку верти її, як заманеться... Він заусміхався від своїх смачних думок. На ній сині джинси, які обіймають її тіло, наче друга шкіра... Секс. Червона блузка, легка наче метелик, - він любить цей колір... Колір пристрасті... задоволення... і... Полунички... Такий тендітності – потрібен справжній чоловік... тобто – він.

Цікаво, вона полюбляє ніжно та повільно... чи швидко та жорстко?... Я б міг подарувати їй і те, і те... хоча краще другий варіант.

— Романе, щось не так? Ти не йдеш? — Любов обернулась. Її милий, але розгублений голос пролунав наче благання.

Роман аж смикнувся... наче вона могла прочитати його фантазії.

О, дівчинко... Чи я не йду?! Ну, що ти... У моїх планах сьогодні привести тебе до себе і добряче декілька разів трахнути... Тож... йду.

— Звичайно йду... — він пришвидшив кроки, і зрівнявшись з парочкою, узяв Любов за руку. Він відчув, як дівчина затремтіла від його доторку... Вже на гачку... Трішки часу... правильних слів і вона в його ліжку.

Роман відчинив двері та пропустив парочку на вихід. Любов вдячно усміхнулась його галантному жесту. Вийшовши на вулицю, вони зупинили перше ліпше таксі, «упакувавшись» в нього, вони поїхали за адресою, яку вказав Філіп.

Роман сидів біля водія, міцного та кремезного чоловіка, який навіть встиг назватись – Віталій Потапенко. Цей чоловік виявився таким балакучим, що

не дав змоги сказати хоч щось присутнім у автівці.

Минуло хвилин сім, - і от вони вже на місці... біля будинку Філіпа.

— Любове, ми прогуляємось, чи посидимо у якомусь ресторані? — запитав хлопець, не знаючи, що робити... відпускати таксі, - чи ні.

— Навіть не знаю... — Любов згадала один гарний паб. — Поїдемо, якщо ти не проти в одне приємне місце...

— Без проблем. — Хлопець усміхнувся навзаєм і подумав, - «головне щоб ти потім погодилась поїхати до мене».

— Тоді, я зараз... проводжу Філіпа додому і прийду.

Роман дивився на бідного Філіпа і розумів, що той раніше не пив – от його і розвезло.

— Хай прийме дві таблетки аспірину; багато-багато води; хороший сон та на ранок пляшечку пива. — Вистромивши голову у вікно, порадив Роман.

Дівчина хихикнула і промовила:

— Дякую, лікарю!

О, крихітко... ким скажеш тим і буду. Полікую так солодко, що замурликаєш.

Філіп «підпирав» стіну і охкав... Любов підійшла до нього і Роман побачив, як хлопець обіймаючи дівчину, торкався до її сідниць безсоромно та, як ні в чому не бувало... Роман стиснув кулаки і закипів від злості, але потім побачив хлопця, який вийшов з під'їзду і швидко-швидко направлявся до Любові та Філіпа. Стрункий, рудий кучерявий хлопець з жіночними манерами, кинувся на допомогу хлопцю, який ледь стояв на ногах.

— Коханий, що з тобою? — в темних очах була паніка.

Коханий? До Романа нарешті дійшло! Філіп - гей! Як він одразу не помітив?! Його хода... манери та ідеальне вбрання – говорили за себе.

Чорні коси забрані у хвіст, підкреслювали довгу, як у лебедя шию... зелені очі, довгі вії... ідеально вищипані брови... пухкі губи і в носі маленький пірсинг...

Гей. Ура! Роман з полегшенням зітхнув.

Хлопці поцілували Любов у щічки і пішли до під'їзду. Дівчина усміхнувшись до Романа, вже крокувала звабливо до таксі.

Роман швидко вийшов із авто і галантно допоміг сісти у нього Любові.

— Дякую. — Любов мило усміхнулась, приймаючи допомогу.

Роман всівся до неї на заднє сидіння і зачинив дверцята.

— Ну, що поїхали?! Кажі адресу закладу. — Мовив він до неймовірно сексуальної блондинки.

Він узяв її маленьку долоньку в свою руку і повільно пройшовся по ній пальцями, саме там, де калатає її пульс.

Любов забулася, як дихати, не те, що диктувати адресу... Але все ж таки, за допомогою вищих сил, вона якось назвала заклад, до якого вони планували їхати.

Авто рушило...

Роман, ще міцніше стиснув пальці Любові, а потім звільнивши їх, перекинув руку через її спину. Обійнявши її, він вдихнув аромат полуничного тіла.

Любов відчула жар, який хвилиною пронісся по всьому тілу, але уся напруга зупинилась між стегнами.

Роман торкнувся обличчя дівчини долонею, нахилиючи її для поцілунку. Любов не сперечалась з його діями... у неї був солодкий ступор,... а його губи вже почали свою солодку гру.

Аромат дорогого чоловічого парфюму та мускусний запах його тіла, манив та спокушав. В голові промайнула думка... фантазія... про оголений торс,

міцні руки, які стискають її сідниці, коли він входить у неї. Любов піддалась його вмілому языку, який не давав думати ні про що інше, як лише про секс із ним.

Вона не багато випила, але здавалося, що була вже по самісінькі вуха п'яною. П'яною від його цілунків... п'яною від його языка, який хазяйнував у її ротику, від якого вона губила розсуд. Любов зустрілась з його языком своїм і почула, як він застогнав. Це її завело ні на жарт.

Її пальці ковзнули по його шиї, підіймаючись вище. Стискаючи його волосся на потилиці, вона вправно гралася своїм язичком в його роті.

Він реально солодкий на смак.

Любов усміхнулась, відчуючи, як він проводить своїми долонями по спині, а потім різко стискає її блузку у своїх жменях, та ненаситно володіє її ротиком.

О, Боже!

Роман забувся, що вони у таксі, що є світ навколо. Була лише вона, він і нестримний цілунок до болю. В прямому сенсі цього слова. Поцілунок був з елементами покушування та з натиском.

Голову знесло.

Втративши лік часу, вони не розуміли, що до них звертаються.

— Агоу! Пташенята?! — водій обернувся і знову промовив: — Пташенята, ми приїхали.

Любов наче блискавкою вдарило і вона, зашарівшись, відсахнулась від Романа, якого, ще секунду назад невгамовно цілувала.

Роман усміхнувся.

— Дякую, шеф. — Дістаючи з кишені готівку, хлопець розрахувався, і вийшовши з таксі, подав красуні руку.

Любов подякувала за допомогу Роману, а потім подякувала водію, який

побажав їм гарного вечора.

Роман сплів їхні пальці, і нічого не промовляючи, рушив із красунею до закладу. Відчинивши перед нею двері, він не припиняв усміхатись.

Любов добряче розуміла його усмішку, - вона така самовпевнена... томна... Наче так і попереджала – «ти потрапила у сіті, крихітко».

Так і було. Вона не могла з цим фактом сперечатись.

1«Залізна людина» (англ. Iron Man) — американський фантастичний супергеройський фільм про героя коміксів Marvel Тоні Старка та його alter ego — Залізну людину. Розробка стрічки проводилась ще з 1990 року компаніями Universal Studios, 20th Century Fox та New Line Cinema, проте робота закипіла лише, коли до справи взялись Marvel Studios. Прем'єра відбулась 14 квітня 2008 року в Сіднеї. В Україні фільм вперше показали 30 квітня.[1][2] У прокаті фільм зібрав 585 133 287 доларів, а продажі на DVD у США склали 162 436 764 долари при кошторисі в \$140 млн. Продовження історії — «Залізна людина 2» — вийшло на екрани кінотеатрів в Україні 29 квітня 2010 року.

2Роберт Джон Дауні (Дауні[3])-молодший (англ. Robert John Downey Jr.; *4 квітня 1965, Нью-Йорк, США) — американський актор, продюсер і музикант. Став широко відомий після релізу байопіку «Чаплін», в якому виконав головну роль коміка Чарлі Чапліна. Дворазовий номінант на премію «Оскар» (1993, 2009), дворазовий лауреат «Золотого глобуса» (2001, 2010) і володар премії BAFTA (1993).

Глава 2

Пройшовши у середину, вони сіли за барну стійку. Роман замовив два коктейлі на основі віскі, і пройшовшись очима по залу, похитав головою, немов кажучи, - «підходить».

Любов бачила його погляд, який оцінював приміщення.

— Як тобі тут? — запитала Любов, усміхаючись білосніжною усмішкою.

— Мені подобається... Дивно, що я не знав про це місце. — Роман знову провів своїм поглядом усе довкола.

Стіни – червона цегла. Довкола міцні, дерев'яні столи з лавками. Хороший бар і тьмяне жовте світло. Ідеально, щоб бачити красуню навпроти, - і водночас не зважати на людей довкола.

— А ти, ще той тусовщик, так? Полюбляєш клуби... паби... ресторани...
— Любов, примружившись, чекала на його відповідь, але вона вже і так здогадувалась, що відповідь буде позитивною.

— Є такий грішок, Полуничко... — повівши бровою, Роман відчув неймовірне тяжіння до цієї дівчини. Він би з задоволенням узяв її десь за провулком цього закладу... Добряче відтрахав, змусивши, ніч соромитись від їхніх стогонів... задоволень... та бажань...

— Гадаю, це не єдиний... грішок... — Любов бачила, як потемнішали його очі, коли він не приховуючи, роздягав її поглядом. Їй це подобалось. Вона його бажала. Цікаво, який секс йому до вподоби?...

— Ти права. — Роман провів рукою по волоссю і додав: — А які грішки у тебе, Любове?

Дівчина зашарілась, сама не знаючи чому... Хоча... все ж таки знала... Їй подобався секс... такий же божевільний, невтомний, як і вона сама.

— Як то кажуть, - «усі ми не без гріха»... — Любов облизала швидко губи і зробила ковток солодко-гарячого напою.

— Цікаво... Цікаво, Любове... — він смакував її ім'ям з неймовірним задоволенням, не приховуючи цього. — Любове... пропоную тобі гру. — Роман божеволів від того, як вона облизує свої пухкі губи.

— Це щось протизаконне?... — вона засміялась щиро, весело немов дзвіночок. — Попереджаю, в наручниках мене можна побачити лише... — Любов замовчала, зрозумівши, що бовкнула.

Роман вишкірився, почувши початок її речення.

— М-м-м... З наручниками, я тобі можу допомогти і з мого боку, - це не буде протизаконно... — Роман голосно глитнув, і усміхнувшись додав: — Але є дуже велика ймовірність того, що ти кожного разу забажаєш бути поза законом...

Любов дивилась на цього самовпевненого... зухвалого красеня, а мріями вже була у його ліжку, пристебнутою наручниками до приголів'я. Але... хай він не думає, що вона така легка здобич.

— Не буду заперечувати, - треба спочатку спробувати, як там... поза законом. — Любов провела пальчиком по колу склянки, збираючи цим самим з неї сіль, а потім дивлячись у його темні очі, узяла палець до ротика, і прицмокнувши запитала: — А твої зап'ястка... часто були у червоних слідах?...

Роман відчув, як у нього в прямому сенсі цього слова відвисла щелепа, від її сексуальних дій. Зімкнувши губи, він знову глитнув.

Ну і дівчина... Ну і Полуничка... Як же хочеться скуштувати її... глибоко і нестримно...

— Можна освіжити мою пам'ять... давно не натрапляв на дівчину, яка полюбляє дорослі ігри. — Роман заграв бровами.

— Добре, добре «ГрейЗ»... не поспішай з цією грою, краще скажи, про яку гру ти говорив на початку?... — Любов примружившись, чекала на його пояснення.

— Правда або випивка. — Роман усміхнувся.

— Не зрозуміла? — вона похитала головою.

— Ми по черзі запитуємо про щось, якщо не хочеш ділитись потаємним, - випиваєш склянку міцненької. Ну як? Згодна? — він потер підборіддя, пильно дивлячись на неї... у її зелені смарагдові очі.

Любов нахиливши, голову на бік, запитала:

— А, що мені з цієї гри?

Роман голосно засміявся, а потім відповів:

— Те, що і мені... таким чином, ми пізнаємо краще одне одно, або просто відірвемося по-повній.

— Умієш ти заінтригувати... Ну... я не знаю навіть, чи погоджуватись... чи ні... — Любов надпила коктейль і впевнено промовила: — Добре.

Роман широко, задоволено і хижо усміхнувся.

— Я знав, що ти не даси задніх... Я майже закохався. — Його очі потемнішали, а серце відгукнулось у скронях від власних слів, які злетіли з язика.

— До ночі... закохаєшся. Обіцяю. — Любов самовпевнено дивилась на красеня навпроти, який неабияк виказував своє бажання затягнути її до ліжка.

— Самовпевнена... Зеленоока Красуня... Мені це до смаку. — Роман зробив ковток віскі і звернувся до бармена, щоб той налив їм по маленьким скляночкам... в подвійних порціях. Той виконав замовлення і гра почалась.

— Хто перший? — дівчина облизавши уста, дивилась на Романа, який посміхався, як чеширський кіт.

— Леді перша... — повільно та спокусливо мовив він.

— Добре. Чекаю на запитання. — Любов закинула ніжку на ніжку, і усміхнувшись додала: — Що тебе цікавить?

ЗКрістіан Грей - загадковий і неоднозначний персонаж знаменитого американського фільму «П'ятдесят відтінків сірого» («Fifty Shades of Grey»), а також однойменного бестселера, за яким знімається фільм. «П'ятдесят?т відті?нків» (англ. «Fifty Shades of Grey») — еротичний роман британської письменниці Е. Л. Джеймс, написаний і виданий 2011 року.

